

Arrest

nr. 235 157 van 15 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 20 oktober 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Op 24 april 2012 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 18 oktober 2012 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 136 230 van 15 januari 2015 het beroep verwerpt.

Op 26 januari 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonbroer van Nederlandse nationaliteit. Op 17 juli 2015 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 157 076 van 26 november 2015 de beslissing vernietigt. Op 8 april 2016 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 176 453 van 18 oktober 2016 het beroep verwerpt.

Op 18 november 2016 dient verzoekster wederom een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 16 mei 2017 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 september 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 6 februari 2018 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 maart 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 17 september 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 oktober 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.03.2019 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1964

Geboorteplaats: Beni Said

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar broer, de genaamde A. M. (...) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene dient dus aan te tonen ofwel ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon van in het land van herkomst of origine ofwel aan te tonen deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legde volgende stukken neer als bewijs dat zij ten laste is van haar Nederlandse broer:

- Attesten OCMW Pelt dd 29.03.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen tot op heden.

- Vertaling Verklaring erkenning door M. T., dat A. M. (referentiepersoon) op het einde van elke maand tussen de 2000 – 2500 Dirham overmaakte voor betrokkene. Dit gaat om een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze verklaring kan dan ook niet mee

in overweging genomen worden. Concrete bewijzen van het overmaken van geld of materiële steun, zoals stortingsbewijzen of verzendbewijzen werden niet voorgelegd.

- Attestation de Revenu Global, van de stad Driouch, N° (...) dd 10.03.2015 waarin staat dat betrokkene geen inkomsten had in het jaar 2014-2015. Dit attest vermeldt onderaan "déclaration sur l'honneur", dit gaat dus ook over een verklaring op eer. Dit attest kan dan ook niet mee in overweging genomen worden. Het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten.

- Attestation de non-imposition à la TH-TSC N° (...), dd 27.03.2019, van de stad Nador waaruit blijkt dat betrokkene niet belastingplichtig zou zijn. Ook dit attest vermeldt "déclaration sur l'honneur" en kan dus niet mee in overweging genomen worden daar het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien is het niet relevant gezien betrokkene moet aantonen reeds onvermogen te zijn geweest toen ze nog in Marokko verbleef. Dat betrokkene heden niet belastingplichtig is in Marokko is niet zo uitzonderlijk, ze woont er immers sinds jaren niet meer.

- Bewijzen van overschrijvingen aan betrokkene van 10 keer 200 euro in de periode vanaf 01.08.2018 tot en met 07.05.2019 op haar Belgisch rekeningnummer. Het overschrijven van geld aan betrokkene sinds zij in België verblijft gaat enkel over de afhankelijkheid in België. Het bewijst niets met betrekking tot de situatie van betrokkene in het land van herkomst of origine.

- Bewijs van de arbeidsongeschiktheidsuitkering uit Nederland van de referentiepersoon.

- Attest van gezinssamenstelling van het gezin te Pelt dd. 24.06.2019. Uit dit attest blijkt dat betrokkene heden woonachtig is bij het gezin van de referentiepersoon. Dit is echter niet wat dient aangetoond te worden om het verblijf te bekomen.

- Bewijs ziekteverzekering voor betrokkene en de referentiepersoon

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van haar broer, de referentiepersoon, van in het land van herkomst of origine. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit het Rijksregister niet blijkt of betrokkene al dan niet gehuwd is, haar burgerlijke staat is ingevuld als zijnde 'onbepaald'. Gezien de leeftijd van betrokkene is het best mogelijk dat zij gehuwd is. Voor zover dit het geval zou zijn is het redelijk te stellen dat eigenlijk haar echtgenoot haar ten laste had. Voor zover immers betrokkene zelf geen inkomen had, wat uiteraard wel mogelijk is alhoewel het niet werd bewezen, mag worden aangenomen dat echtgenoten elkaar ten laste hebben. Op basis van de voorgelegde documenten kan er evenmin toe besloten worden dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van haar broer van in het land van herkomst of origine. Er werd immers geen enkel stavingsdocument waaruit dit zou kunnen blijken voorgelegd. De verblijfsvoorwaarden zijn niet voldaan. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2 en 47/3 van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2°, 47/2, 47/3, § 2 en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 52, § 4 en 58 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"de schending van de motiveringsplicht: de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

"De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn.

Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook

deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 47-49)

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen, worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten".

de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 50)

"Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 55)

de schending van artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 in samenhang met artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981

Artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:..

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...

47/2. Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

47/3. ...§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel..."

Artikel 58 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet."

Artikel 52§4 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981:

“...Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat...”.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze en met respect voor artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 52 §4 en 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 kunnen schragen.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 stelt dat als “andere familieleden van een burger van de Unie” worden beschouwd “2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...”.

Artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 stelt vervolgens dat “§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.”

De bewijzen - zo stelt artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 - “moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel...”.

Dat verzoekende partij de zus is van de Nederlandse Unieburger wonend in België de heer A. M. en derhalve een niet in artikel 40bis §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 bedoeld familielid is, wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Zulks staat ook vast gelet op het in de bijlage 19ter vermeld bijgebracht attest broer en zus. (stuk 2)

In het schrijven gedateerd 17 juni 2019 met 14 stukken als bijlage (stuk 3) wordt aangetoond waarom verzoekende partij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van haar Nederlandse Unieburger in België wonende broer de heer A. M. en wel in volgende bewoordingen:

2. Betreffende de voorwaarde van het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin

Mevrouw A. K. is ten laste van en maakt deel uit van het gezin van haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M..

Dat mevrouw A. K. ten laste is van haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M., wordt bewezen door de hierna volgende met stukken gestaafde elementen:

- Mevrouw A. K. is onvermogen.

De Marokkaanse autoriteiten bevestigen dat mevrouw A. K. geen goederen bezit en geen bestaansmiddelen van welke aard ook ontvangt met als gevolg dat zij niet belastingplichtig is, getuige hiervan:

- attest van globaal inkomen - “ATTESTATION DU REVENU GLOBAL” nummer (...) (stuk 4)*
- attest van niet onderworpenheid aan belasting - “ATTESTATION DE NONIMPOSITION A LA TH-TSC” nummer (...) d.d. 26 april 2019 met apostille d.d. 29 april 2019 (stuk 5).*

Beide voormelde attesten samen gelezen tonen aan dat mevrouw A. K. geen bestaansmiddelen heeft van welke aard ook: geen inkomen uit beroepsbezigheden, geen inkomen uit landbouwactiviteiten, geen salaris of daarmee gelijkgestelde inkomsten, geen inkomen en winsten uit onroerende goederen, geen inkomen en winsten uit roerende goederen, geen andere inkomsten. Zowel bij “Revenus Professionnels”, “Revenus Agricoles”, “Revenus Salariaux et assimilés”, “Revenus et profits Fonciers”, “Revenus et profits de capitaux mobiliers” en “Autres revenus” staat immers opgetekend “NEANT” hetgeen betekent nihil/geen. Bijgevolg is zij niet belastingplichtig.

Het land van herkomst van mevrouw A. K. - Marokko - bevestigt dus dat mevrouw A. K. over geen enkele vorm van bestaansmiddelen noch roerend noch onroerend beschikt.

Ook in België heeft mevrouw A. K. geen bestaansmiddelen van welke aard ook: zij is immers niet gerechtigd om te werken en zij doet - kan dit ook niet - geen beroep op het OCMW hetgeen wordt bevestigd door de gemeente/ het OCMW Pelt. (stuk 6)

- Nederlandse Unieburger broer de heer A. M. onderhoudt zijn zus mevrouw A.K. op heden en reeds in het land van herkomst Marokko.

Dat Nederlandse Unieburger broer de heer A. M. zijn zus mevrouw A. K. onderhouden heeft in het land van herkomst en dat mevrouw A. K. in het land van herkomst ten laste was van haar broer de heer A. M., wordt aangetoond door het Marokkaanse document 'DECLARATION DE RECONNAISSANCE' daterend van april 2019 in het Arabisch en vertaald naar het Frans en met apostille. (stuk 7)

In dat document verklaart de heer T. M. dat de heer A. M. hem op het einde van elke maand geldsommen tussen 2.000 en 2.500 dirham opstuurde voor zijn zus mevrouw A. K. en dit vanaf 1988 tot 2001 "pour le fait que c'était lui qui se chargeait d'elle", dus omwille van het feit dat hij (=A. M.) het was die haar (=mevrouw A. K.) ten laste had.

Daarna is mevrouw A. K. naar België gekomen alwaar zij tot op heden nog is. Zoals gesteld, woont mevrouw A. K. - net zoals tot op het moment dat broer de heer A. M. naar Nederland is vertrokken en zoals erna nog heel regelmatig in het land van herkomst Marokko - thans in bij haar Nederlandse Unieburger broer de heer A.M. te 3910 Pelt, (...) en maakt zij deel uit van het gezin van haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M.. Dit blijkt uit het op 27 maart 2019 aan mevrouw A. K. ter beschikking gesteld attest van immatriculatie (stuk 8) samen gelezen met het attest van woonst op naam van haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M. (stuk 9). Deze huurwoning wordt betaald door broer de heer A. M. en broer de heer A. M. betaalt alle kosten. De heer A. M. staat ook in voor het extra persoonlijk 'leefgeld' van zijn zus mevrouw A. K. via overschrijving middels permanente opdracht aan mevrouw A. K. van 200 euro per maand zoals blijkt uit het bijgebrachte bankoverzicht periode augustus 2018 tot en met mei 2019. (stuk 10)

Van de gemeente/het O.C.M.W. Pelt ontvangen noch mevrouw A.K. noch de heer A. M. een tussenkomst, zo wordt aangetoond door de bij huidig schrijven bijgebrachte verklaringen van de gemeente/het O.C.M.W. Pelt. (stuk 6 en stuk 12)

Voor wat betreft de periode dat mevrouw A. K. in België is - dit is sedert 2001 -, kan redelijkerwijze uiteraard niet worden verwacht dat zij aantoonst nog in het land van herkomst ten laste te zijn van haar broer de heer A. M.. Er anders over oordelen schendt het principiële basisrecht op gezinshereniging, het recht op gezinsleven zoals vooropgesteld in artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het is dan ook aangetoond dat mevrouw A. K. voorafgaand aan huidige aanvraag afhankelijk was in het land van herkomst en op heden is van de bijstand van haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M..

Het is Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden die inzake de relevante Europese rechtsbron is (geworden).

De Europese Commissie stelt in haar 'Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden' COM (2009) 313 definitief op pagina 5 en 6 hierover het volgende:

"Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien...In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd..."

Uit bovenstaande elementen gestaaft met stukken blijkt ontegenzeggelijk dat mevrouw A. K. ten laste/afhankelijk was in het land van herkomst en nog steeds is van de bijstand van haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M..

Dat de Nederlandse Unieburger broer de heer A. M. effectief in staat is om zijn zus mevrouw A. K. te onderhouden, blijkt uit de uiteenzetting hieronder onder "Betreffende de voorwaarde van het beschikken over voldoende".

Mevrouw A. K. is volstrekt onvermogen en werd in het land van herkomst en op heden onderhouden door haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M. zodat de voorwaarde van het ten laste zijn vervuld is."

Verzoekende partij handhaaft in het kader van huidige vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring bovenstaande uiteenzetting gestaafd door de bijgebrachte stukken. De stukken 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 en 12 van stuk 3 tonen aan dat verzoekende partij volstrekt onvermogen is en in het land van herkomst en op heden onderhouden werd en wordt door haar Nederlandse Unieburger in België wonende broer de heer A. M.. De voorwaarde van het ten laste zijn is dan ook vervuld.

M.b.t. de door verzoekende partij bijgebrachte documenten om aan te tonen dat verzoekende partij onvermogen is - zijnde attest van globaal inkomen - "ATTESTATION DU REVENU GLOBAL" nummer (...) (stuk 4 van stuk 3) en het attest van niet onderworpenheid aan belasting - "ATTESTATION DE NONIMPOSITION A LA TH-TSC" nummer (...) d.d. 26 april 2019 met apostille d.d. 29 april 2019 (stuk 5 van stuk 3) - stelt de verwerende partij dat gelet op de vermelding "déclaration sur l'honneur" (=verklaring op eer) het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en derhalve kunnen deze documenten volgens de verwerende partij niet mee in overweging worden genomen.

Uiteraard zijn deze documenten opgevraagd bij de Marokkaanse autoriteiten om te kunnen dienen in het kader van de aanvraag gezinshereniging gedaan door verzoekende partij op 21 maart 2019.

De vermelding "déclaration sur l'honneur" (=verklaring op eer) doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat dit echte documenten zijn met correcte inhoud. Het tegendeel is ook niet aangetoond door de verwerende partij. De documenten zijn - zoals trouwens voorzien in artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 - afgegeven door de bevoegde Marokkaanse autoriteiten en stuk 5 van stuk 3 is zelfs met apostille.

Wat het "Attestation de non-imposition à la TH-TSC N° (...), dd 27.03.2019, van de stad Nador" (stuk 5 van stuk 3) betreft, overweegt de verwerende partij ook nog dat "Bovendien is het niet relevant gezien betrokkene moet aantonen reeds onvermogen te zijn geweest toen ze nog in Marokko verbleef. Dat betrokkene heden niet belastingplichtig is in Marokko is niet zo uitzonderlijk, ze woont er immers sinds jaren niet meer." Nergens in het betreffende document staat te lezen dat dit enkel zou slaan op het jaar 2019.

Er is dan ook geen enkele objectieve reden om geen rekening te houden met deze documenten afgeleverd door de bevoegde Marokkaanse autoriteiten. De desbetreffende zogenaamde motivering in de bestreden beslissing is dan ook alleszins geen afdoende motivering.

Dat verzoekende partij geen goederen bezit en geen bestaansmiddelen van welke aard ook heeft en derhalve onvermogen is, wordt aangetoond met draagkrachtige documenten en kan dan ook door de verwerende partij niet worden ontkend. Door met deze documenten toch geen rekening te houden, handelt de verwerende partij onzorgvuldig.

M.b.t. het door verzoekende partij bijgebrachte document om aan te tonen dat haar Nederlandse Unieburger in België wonende broer de heer A. M. verzoekende partij onderhouden heeft in het land van herkomst en dat verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van haar broer de heer A. M. - zijnde het Marokkaanse document "DECLARATION DE RECONNAISSANCE" daterend van april 2019 in het Arabisch en vertaald naar het Frans en met apostille (stuk 7 van stuk 3) waarin de heer T. M. verklaart dat de heer A. M. hem op het einde van elke maand geldsommen tussen 2.000 en 2.500 dirham opstuurde voor zijn zus mevrouw A. K. en dit vanaf 1988 tot 2001 "pour le fait que c'était lui qui se chargeait d'elle", dus omwille van het feit dat hij (=A. M.) het was die haar (=verzoekende partij) ten laste had - stelt de verwerende partij eveneens dat gelet op het feit dat het om een verklaring op eer gaat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten met als gevolg dat dit document volgens de verwerende partij niet mee in overweging kan worden genomen.

Uiteraard is deze verklaring gevraagd aan de heer T. M. om te kunnen dienen in het kader van de aanvraag gezinshereniging gedaan door verzoekende partij op 21 maart 2019.

Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat dit een echt document is met correcte inhoud. Het document is voorzien van een apostille en de identificatiegegevens van de heer T. M. zijn omstandig en uitdrukkelijk opgenomen in het betreffende document zodat de bron kan worden geverifieerd.

Er is dan ook geen enkele objectieve reden om te twifelen aan de inhoud van het document.

Het betreft contante in de hand meegegeven geldbedragen. Hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing suggereert om bij te brengen - "stortingsbewijzen of verzendbewijzen" - is dus gewoonweg niet voorhanden.

De desbetreffende zogenaamde motivering in de bestreden beslissing - de verwijzing naar "een verklaring op eer" met als gevolg niet in overweging nemen van het document - is dan ook geen afdoende motivering.

Dat verzoekende partij ten laste/afhankelijk was in het land van herkomst van haar broer de heer A. M., wordt aangetoond met een draagkrachtig document en kan door de verwerende partij niet worden ontkend. Door met dit document toch geen rekening te houden, handelt de verwerende partij onzorgvuldig/onredelijk. De verwerende partij vraagt immers iets bij te brengen wat gewoonweg niet voorhanden is.

Dit alles geldt des te meer verzoekende partij aantoont ook in België afhankelijk te zijn van haar Nederlandse Unieburger in België wonende broer de heer A. M.. Verzoekende partij woont bij haar broer (stuk 8 en stuk 9 van stuk 3) en haar broer betaalt alle kosten en stort aan verzoekende partij maandelijks extra persoonlijk leefgeld (stuk 10 van stuk 3).

De verwerende partij houdt met deze situatie van verzoekende partij en haar familie in België geen rekening. Dit is onterecht!

Immers, zoals reeds uiteengezet in het begeleidend schrijven gedateerd 17 juni 2019 (stuk 3), is het zo dat "Voor wat betreft de periode dat mevrouw A. K. in België is - dit is sedert 2001 -, kan redelijkerwijze uiteraard niet worden verwacht dat zij aantoont nog in het land van herkomst ten laste te zijn van haar broer de heer A. M.. Er anders over oordelen schendt het principiële basisrecht op gezinshereniging, het recht op gezinsleven zoals vooropgesteld in artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

De desbetreffende overwegingen in de bestreden beslissing - "Het bewijst niets met betrekking tot de situatie van betrokkene in het land van herkomst of origine...betrokkene heden woonachtig is bij het gezin van de referentiepersoon. Dit is echter niet wat dient aangetoond te worden om het verblijf te bekomen." - die erop neerkomen volstrekt geen rekening te houden met de situatie van verzoekende partij en haar familie in België zijn dan ook niet afdoende, niet zorgvuldig en niet redelijk.

Er kan dan ook niet worden betwist dat verzoekende partij reeds ten laste was van haar broer de heer A. M. van in het land van herkomst of origine.

In dit opzicht dient tevens te worden verwezen naar hetgeen reeds in het begeleidend schrijven gedateerd 17 juni 2019 (stuk 3) is uiteengezet met name dat

"Het is dan ook aangetoond dat mevrouw A. K. voorafgaand aan huidige aanvraag afhankelijk was in het land van herkomst en op heden is van de bijstand van haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M..

Het is Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden die inzake de relevante Europese rechtsbron is (geworden). De Europese Commissie stelt in haar 'Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden' COM (2009) 313 definitief op pagina 5 en 6 hierover het volgende:

"Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien...In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende

familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd...”

Reden te meer dat in casu de door verzoekende partij bijgebrachte documenten ten onrechte door de verwerende partij niet mee in overweging worden genomen!

Nog opgemerkt weze dat de verwerende partij uit de vorige verblijfsaanvragen van verzoekende partij weet dat verzoekende partij kort gehuwd en vervolgens gescheiden is. (stuk 4) De overwegingen in de bestreden beslissing als zou verzoekende partij eventueel ten laste zijn van een echtgenoot, zijn dan ook niet pertinent. Volkomen hypothetische overwegingen - zoals in casu deze m.b.t. het eventueel ten laste zijn van verzoekende partij van een echtgenoot - kunnen trouwens sowieso niet.

Verzoekende partij toont bovendien aan dat:

- haar Nederlandse Unieburger in België wonende broer de heer A. M. voldoende bestaansmiddelen heeft (stuk 11 van stuk 3)*
- geen beroep wordt gedaan op OCMW-steun (stuk 6 en stuk 12 van stuk 3)*
- verzoekende partij een gezinscel vormt met haar Nederlandse Unieburger in België wonende broer de heer A. M. en diens gezin (stuk 8 en stuk 9 van stuk 3)*
- zowel verzoekende partij als haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M. een ziekteverzekering hebben (stuk 13 en stuk 14 van stuk 3).*

Verzoekende partij toont aldus aan een ander familielid van een burger van de Unie “die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” te zijn waarbij de referentiepersoon - in casu de Nederlandse in België wonende broer de heer A. M. - beschikt over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering en samen met verzoekende partij een gezinscel in België vormt zodat in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 verzoekende partij recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden/een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij heeft aldus de aanvraag van verzoekende partij foutief en onzorgvuldig onderzocht en beoordeeld.

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte de door verzoekende partij bijgebrachte documenten niet in overweging neemt en het recht op verblijf van meer dan drie maanden/de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigert terwijl verzoekende partij aantoonst wel recht te hebben op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zodat ook de motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet, is geschonden.

Doch er is meer: door te overwegen dat verzoekende partij niet aantoonst recht te hebben op verblijf van meer dan drie maanden terwijl de verwerende partij op basis van de door verzoekende partij bijgebrachte stukken had moeten concluderen dat verzoekende partij wél recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op basis van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van de burger van de Unie, schendt de verwerende partij ook artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 52 §4 samen gelezen met artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981.

Bij een zorgvuldige juiste afdoende beoordeling had de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij moeten toekennen en het attest van immatriculatie niet mogen afnemen.

Conclusie eerste middel:

Door het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren terwijl verzoekende partij aantoonst recht te hebben op verblijf van meer dan drie maanden op basis van ander familielid in het land van herkomst ten laste of deel uitmakend van het gezin van de burger van de Unie schendt de verwerende partij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schendt de verwerende partij artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 samen gelezen met artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 hetgeen moet leiden tot de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het eerste middel is ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “op basis van de voorgelegde documenten (...) er niet (kan) toe worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van haar broer, de referentiepersoon, van in het land van herkomst of origine” en dat “op basis van de voorgelegde documenten (...) er evenmin toe (kan) besloten worden dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van haar broer van in het land van herkomst of origine”. Hierbij wordt verwezen naar de door verzoekster voorgelegde documenten, die elk worden gemotiveerd waarom deze stavingsstukken niet voldoen aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2 en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel verder aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Op 21 maart 2019 diende de verzoekster voor de vierde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van haar Nederlandse broer, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Door middel van de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

Het *in casu* toepasselijke artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen *“dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”* of *“dat zij deel uitmaken van zijn gezin”* zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met *“zijn gezin”* wordt bedoeld het gezin van *“de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*. Uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als *“ander familielid”* te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat zij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die zij wil begeleiden of bij wie zij zich wil voegen;

ofwel

- dat zij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die zij wil begeleiden of bij wie zij zich wil voegen.

In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van haar broer of deel uitmaakte van het gezin van haar Nederlandse broer en dit in de periode voorafgaand aan haar verblijf in België, zodat de verzoekster niet aantoont dat zij voldoet aan de door artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt

naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*”

Bij de verblijfsaanvraag moeten dan ook bewijzen van “*reële afhankelijkheid*” voorgelegd worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geënceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, diende de verzoekster dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie (materieel en/of financieel) bestond tegenover haar broer. Het spreekt voor zich dat de verzoekster tevens de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aannemelijk diende te maken. Indien de steun van de burger van de Unie voor de derdelander als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is opdat deze in het land van herkomst in zijn/haar basisbehoeften kan voorzien, kan er immers bezwaarlijk over reële afhankelijkheid gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch louter bijkomende familiale hulp van een burger van de Unie aan een familielid-derdelander die in het land van herkomst is gebleven. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te verwachten dat de verzoekster zou aantonen dat zij in haar land van herkomst onvermogen of behoeftig was. Het betreft in tegendeel een loutere parafrasering van de voorwaarde dat de derdelander in het land van herkomst is of was aangewezen op de bijstand van de burger van de Unie teneinde in de basisbehoeften te voldoen.

Verzoekster betoogt dat ze heeft aangetoond onvermogen te zijn aan de hand van het attest van globaal inkomen en het attest van niet onderworpenheid aan belasting. De vermelding van ‘verklaring op eer’ doet geen afbreuk aan het feit dat de inhoud correct is. Verwerende partij toont overigens het tegendeel niet aan. Zij meent dat er geen reden is om geen rekening te houden met deze documenten en dat de motivering alleszins niet afdoende is.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, werden deze documenten door de gemachtigde wel degelijk in rekening genomen. Deze, en ook de andere voorgelegde documenten, worden immers uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld en er wordt ook aangegeven waarom zij niet volstaan:

“*Attestation de Revenu Global, van de stad Driouch, N° (...) dd 10.03.2015 waarin staat dat betrokkene geen inkomsten had in het jaar 2014-2015. Dit attest vermeldt onderaan “déclaration sur l'honneur”, dit gaat dus ook over een verklaring op eer. Dit attest kan dan ook niet mee in overweging genomen worden. Het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten.*

- Attestation de non-imposition à la TH-TSC N° (...), dd 27.03.2019, van de stad Nador waaruit blijkt dat betrokkene niet belastingplichtig zou zijn. Ook dit attest vermeldt “déclaration sur l'honneur” en kan dus niet mee in overweging genomen worden daar het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien is het niet relevant gezien betrokkene moet aantonen reeds onvermogen te zijn geweest toen ze nog in Marokko verbleef. Dat betrokkene heden niet belastingplichtig is in Marokko is niet zo uitzonderlijk, ze woont er immers sinds jaren niet meer.”

Gelet op het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen op eer, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat deze attesten niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Bovendien weerlegt verzoekster niet dat het attest ‘niet onderworpenheid aan belastingen’ betrekking heeft op het jaar 2019 en dat het bijgevolg “*niet zo uitzonderlijk (is) dat betrokkene heden niet belastingplichtig is in Marokko*”, nu ze er sinds jaren niet meer woont. Aangezien beide attesten verklaringen op eer betreffen en het tweede attest bijkomend op het jaar 2019 slaat, komt het geheel redelijk over om te besluiten dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Verzoekster betoogt verder dat wat de verklaring van de heer T.M. van april 2019 betreft het in overweging dient te worden genomen omwille van de correcte inhoud. Het betreft contante in de hand meegegeven geldbedragen. Stortingsbewijzen of verzendbewijzen zijn gewoonweg niet voorhanden. Het motief dat dit attest een verklaring op eer betreft met als gevolg dat het niet in overweging wordt genomen is geen afdoende motivering.

Voormeld attest werd weldegelijk in rekening genomen en er werd uitdrukkelijk aangegeven waarom het niet volstaat: “*Vertaling Verklaring erkenning door M. T., dat A. M. (referentiepersoon) op het einde van elke maand tussen de 2000 – 2500 Dirham overmaakte voor betrokkene. Dit gaat om een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze verklaring kan dan ook niet*

mee in overweging genomen worden. Concrete bewijzen van het overmaken van geld of materiële steun, zoals stortingsbewijzen of verzendbewijzen werden niet voorgelegd.”

De gemachtigde beperkt zich aldus niet tot de vaststelling dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, maar hij geeft tevens uitdrukkelijk aan dat de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door concrete bewijzen van het overmaken van geld of materiële steun, zoals stortingsbewijzen of verzendbewijzen. De gemachtigde weigerde dan ook geenszins om rekening te houden met de voorgelegde verklaring op eer, doch hij motiveerde op concrete wijze waarom deze verklaring niet aanvaard kan worden als een afdoende bewijs dat de verzoekster voor haar komst naar Schengen / België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Daar waar het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, vrij is (cf. artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet), impliceren deze vrije feitenvinding en -appreciatie echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

De Raad is van oordeel dat het geenszins elke redelijkheid tart om een verklaring op eer, die enkel de weerslag bevat van de loutere verklaringen van een persoon, op zichzelf gezien niet te aanvaarden als een voldoende bewijs en om dienaangaande voorop te stellen dat de verklaring op eer moet worden ondersteund door andere materiële elementen. *In casu* brengt de verzoekster naar voor dat er geen enkele objectieve reden is om te twijfelen aan de inhoud van het document. Verzoeksters argumentatie overtuigt echter niet.

Het betoog van verzoekster dat zij heeft aangetoond in België afhankelijk te zijn van haar Nederlandse broer: dat zij bij hem inwoont, hij alle kosten betaalt en haar maandelijks extra leefgeld stort, doet geen afbreuk aan de verplichting dat verzoekster dient aan te tonen in het land van herkomst reeds ten laste te zijn geweest van haar broer. Hetzelfde geldt voor wat betreft het feit dat haar broer over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zij geen beroep doet op het OCMW en dat ze een gezinscel zou vormen met haar broer.

Aan het besluit dat de kwestieuze “*verklaring op eer*” niet aanvaard kan worden als een voldoende bewijs dat de verzoekster voor haar komst naar Schengen / België ten laste was van haar broer, kan geen afbreuk worden gedaan door de thans door de verzoekster genoemde stukken die allen betrekking hebben op de situatie van de verzoekster sinds haar komst naar België. Zo kan het niet ernstig worden betwist dat de samenwoning in België en het feit dat haar broer thans alle kosten betaalt, onmogelijk een bewijs kan vormen van een bestaande afhankelijkheid in het land van herkomst voorafgaand aan de komst van de verzoekster naar België (het gastland). De verzoekster benoemt in haar eerste middel geen enkel bijkomend stuk dat de verklaring van de heer T.M. omtrent de contante geldbedragen in het land van herkomst zou kunnen ondersteunen. De verzoekster toont derhalve niet aan dat de gemachtigde de voorliggende feiten zou hebben miskend door de verklaring op eer niet te aanvaarden als afdoende bewijs dat de verzoekster voor haar komst naar Schengen / België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt overigens naast het feit dat de voorgelegde verklaringen op eer niet kunnen worden weerhouden als afdoende bewijs, het volgende gemotiveerd:

“Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van haar broer, de referentiepersoon, van in het land van herkomst of origine. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit het Rijksregister niet blijkt of betrokkene al dan niet gehuwd is, haar burgerlijke staat is ingevuld als zijnde ‘onbepaald’. Gezien de leeftijd van betrokkene is het best mogelijk dat zij gehuwd is. Voor zover dit het geval zou zijn is het redelijk te stellen dat eigenlijk haar echtgenoot haar ten laste had. Voor zover immers betrokkene zelf geen inkomen had, wat uiteraard wel mogelijk is alhoewel het niet werd bewezen, mag worden aangenomen dat echtgenoten elkaar ten laste hebben.”

Verzoekster betoogt dat het motief in verband met een eventueel huwelijk niet pertinent en bovendien hypothetisch is. Zij stelt dat uit het dossier blijkt dat zij kort gehuwd was en gescheiden is. De Raad leest in het begeleidend schrijven van haar aanvraag evenwel niet dat zij melding heeft gemaakt van haar huwelijk van korte duur. Van verweerder kan bezwaarlijk verwacht worden rekening te houden met elementen die hem niet kenbaar werden gemaakt. Er wordt benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger.

De Raad besluit dat door louter te herhalen dat de referentiepersoon instaat voor de basisbehoeften van verzoekster en alle financiële kosten draagt, dat de referentiepersoon op regelmatige basis gelden heeft overgemaakt aan verzoekster en dat deze storting de enige bestaansmiddelen waren van de verzoekster, toont zij op geen enkele wijze aan dat de gemachtigde op grond van een onzorgvuldige beoordeling tot het besluit kwam dat met de genoemde documenten niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekster effectief ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekster weerlegt alleszins op geen enkele wijze de motieven in de bestreden beslissing.

Door het louter niet eens te zijn met de bestreden beslissing en de eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd dat de verzoekster reeds van in het land van herkomst ten laste was van het gezin van haar Nederlandse broer, kan de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet onderuit halen. Met deze louter eigen overtuiging toont de verzoekster immers geenszins aan dat de concrete beoordeling van de voorgelegde elementen, een beoordeling die duidelijk uit de bestreden akte naar voor komt, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De vaststellingen van de gemachtigde volstaan in rechte en in feite om te besluiten dat de verzoekster niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te genieten als een “*ander familielid*” van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding, dan wel op kennelijk onredelijke wijze, tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 4 en 7 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“de schending van artikel 4 en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals aangepast (Pb. 14 december 2017, C 303/1, 26 oktober 2012, C 326/391 en 7 juni 2016, C 202/389)

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen.”.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, ...”.

de schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM:

“Niemand mag worden onderworpen aan...onmenselijke of vernederende behandelingen.”.

Artikel 8 van het EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”.

de schending van artikel 22 van de Grondwet

Artikel 22 van de Grondwet: "Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald."

de schending van de motiveringsplicht: de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

"De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn.

Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen, worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten".

de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 50)

"Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 55)

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde wettelijke bepalingen en beginselen schendt en wel om volgende redenen.

Door de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt het recht op gezinsleven en privéleven van verzoekende partij geschonden en dreigt zij het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen.

De bestreden beslissing belet verzoekende partij om haar privé- en gezinsleven samen met haar Nederlandse Unieburger in België wonende broer de heer A. M. en diens gezin verder op en uit te

bouwen in België waarbij verzoekende partij het slachtoffer dreigt te worden van onmenselijke behandeling.

Uit de huidige en de vorige verblijfsaanvragen van verzoekende partij weet de verwerende partij dat:

- verzoekende partij intussen ettelijke jaren (sedert 2001!) in België is*
- de moeder van verzoekende partij hulpbehoevend is en in België woont (stuk 4)*
- de vader van verzoekende partij is overleden*
- de broer (1) en zussen (5) van verzoekende partij allemaal in Europa en op één zus na zelfs allemaal in België wonen*
- verzoekende partij kort gehuwd is en gescheiden van haar toenmalige echtgenoot (stuk 4)*
- verzoekende partij gezin vormt in België met haar Nederlandse Unieburger broer de heer A. M..*

De familie van verzoekende partij is de steun en toeverlaat van verzoekende partij waar zonder zij geen menswaardig leven kan leiden.

Verzoekende partij is dan ook volstrekt afhankelijk van haar in België wonende broer de heer A. M. en diens gezin!

Gelet op bovenstaande elementen heeft verzoekende partij geen banden meer met Marokko.

Van de Nederlandse broer (noch van de andere familieleden) van verzoekende partij kan geenszins worden verwacht/vereist dat hij zijn gezinsleven met verzoekende partij en zijn echtgenote en kinderen in Marokko zou gaan beleven en verder op- en uitbouwen.

Verzoekende partij en haar broer moeten derhalve hun gezinsleven in België verder kunnen op- en uitbouwen.

Er is dus ten eerste wel degelijk sprake van een privé- en gezinsleven in België.

In tweede instantie dient te worden gesteld dat de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden een inmenging is in het gezinsleven en privéleven van verzoekende partij en haar Nederlandse in België wonende broer.

Door de bestreden beslissing wordt het verzoekende partij immers onmogelijk gemaakt om haar thans intussen sedert meerdere jaren in België gesitueerde gezinsleven in België verder op en uit te bouwen.

Vraag die zich hierbij stelt is of dergelijke inmenging in het gezinsleven en privéleven van verzoekende partij noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium "noodzakelijk in een democratische samenleving" indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel - in casu de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten - in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

In dit kader is het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van verzoekende partij op respect voor het in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang, dit zeker gelet op de specifieke afhankelijkheidssituatie t.a.v. haar in België wonende broer de heer A. M. waarin verzoekende partij zich bevindt.

Immers, verzoekende partij is sedert 2001 in België en in Marokko is geen familie waarop verzoekende partij kan steunen om te overleven.

De familie van verzoekende partij is de steun en toeverlaat van verzoekende partij waar zonder zij geen menswaardig leven kan leiden.

Verzoekende partij is dan ook volstrekt afhankelijk van haar in België wonende broer de heer A. M. en diens gezin!

Gelet op bovenstaande elementen heeft verzoekende partij geen banden meer met Marokko.

Met deze aan haar bekende elementen heeft de verwerende partij geen rekening gehouden en in elk geval heeft de verwerende partij in deze geen behoorlijke afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekende partij en deze van de Belgische staat. De verwerende partij dient een fair balance toets te doen en deze is niet gebeurd en in elk geval niet op behoorlijke zorgvuldige wijze gebeurd.

Het gezins- en privéleven van verzoekende partij zoals vooropgesteld in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet wordt door de bestreden beslissing geschonden.

Bovendien dreigt verzoekende partij door de bestreden beslissing, gelet op haar kwetsbare profiel zoals hierboven uiteengezet (alleen in Marokko, volstrekte afhankelijkheid van haar in België wonende familie), het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen absoluut verboden door artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Conclusie tweede middel:

Door geen - alleszins niet afdoende - rekening te houden met het gezinsleven van verzoekende partij in België en haar kwetsbaar profiel en toch het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en aan verzoekende partij een bijlage 20 te betekenen, motiveert de verwerende partij de bestreden beslissing niet - alleszins niet op afdoende wijze - zoals nochtans vereist door de motiveringsplicht zoals hierboven nader bepaald en handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk en schendt de verwerende partij artikel 4 en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 en artikel 8 van het EVRM in samenhang met artikel 22 van de Grondwet.

Het tweede middel is ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring."

2.4 Verzoekster betoogt dat zij door de bestreden beslissing wordt belet om haar gezins- en privéleven met haar broer en diens gezin verder uit te bouwen en daardoor slachtoffer dreigt te worden van een onmenselijke behandeling. Zij wijst erop dat zij sedert 2001 in België verblijft, haar moeder die in België woont hulpbehoevend is, haar vader overleden is, al haar broer en zussen in Europa verblijven, zij kort gehuwd was, zij een gezin vormt met haar broer en geen banden meer heeft met Marokko.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De aangevoerde schending van de artikelen in het middel is bijgevolg onontvankelijk.

De Raad antwoordt ten overvloede op verzoeksters uiteenzetting en merkt op dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Waar verzoekster betoogt dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een onmenselijke behandeling indien zij dient terug te keren, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing haar geen verblijfsrecht ontnemt aangezien zij tot op heden niet tot een verblijf in België is toegelaten of gemachtigd. Verzoekster heeft haar gezins- en privéleven ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van haar gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Het Europees Hof toont zich zeer streng wanneer het gezins- en privéleven is ontwikkel tijdens een precair verblijf. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat enig verblijfsrecht aan verzoekster wordt ontnomen. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van haar "gezinsleven" niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM, Cruz Varas v. Zweden, 20 maart 1991; RvS 4 maart 2002, nr.

104.270 en cf. VAN DE PUTTE M., "Straatsburg gaat vreemd", T.V.R., 1994, 3-16) en kan *in casu* geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

Verzoekster toont niet aan dat zij reeds in het land van herkomst afhankelijk was van haar broer, blijkens de bespreking onder het eerste middel. Evenmin toont verzoekster aan dat zij na een eventuele terugkeer geen contact meer kan (onder)houden met haar familie in België of Europa. Waar verzoekster zelf wijst op het maandelijks extra leefgeld dat haar broer haar stort, laat zij na aan te tonen dat haar broer haar niet verder financieel kan ondersteunen in Marokko. Verzoekster, die 56 jaar is en voornamelijk in Marokko heeft verbleven, toont niet aan dat zij niet in staat is op zelfstandige wijze te kunnen leven in haar land van herkomst, te meer nu haar broer haar tevens financieel verder kan ondersteunen. Zij toont niet aan in een 'onmenselijke' situatie terecht te komen door terug te keren naar haar land van herkomst. Het betoog, beperkt tot een loutere bewering, dat haar moeder hulpbehoevend is volstaat evenmin om aan te tonen dat zij met haar moeder een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft.

De beschouwingen van verzoekster leiden niet tot het besluit dat er in voorliggende zaak uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM voortvloeiende verplichtingen dient te worden afgeleid die verweerder zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen en de belangen van de Belgische samenleving, die gediend zijn met een stringente toepassing van de verblijfsreglementering, niet mocht laten primeren op de persoonlijke belangen van verzoekster.

De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN